

Valentijn Aafjes

Tijd: heden

Valentijn schuift zijn rugzak in de bagageruimte van de touringcar. Het is een T916 Acron van Van Hool, met een 462pk-motor. Hij is vuurrood en in glimmende topconditie. Je zou er bijna zin van krijgen om naar de Ardennen te gaan. Bijna, want de rest van 2C gaat helaas ook mee.

‘Moven, professor,’ roept iemand achter hem.

Kennelijk is hij niet snel genoeg opzijgegaan, want hij krijgt een stomp in zijn rug.

Driss, natuurlijk. Hij heeft zijn sporttas als bokshandschoen gebruikt.

Zo ziet Driss er ook uit: als een bokser. Valentijn heeft tot zijn grote verdriet nog steeds het lichaam van een basischoolleerling, Driss daarentegen is groot en gespierd. Eén troost: hij heeft niet alleen het lijf maar ook het brein van een bokser. Als je veel klappen en stoten tegen je hoofd krijgt, kun je hersenschade oplopen. Mohammed

Ali, bijvoorbeeld, heeft er zelfs een degeneratieve hersenziekte aan overgehouden. Het zou Valentijn niet verbazen als Driss ook zoiets heeft, want waarom zou hij zich anders als een gorilla gedragen?

Driss port hem met zijn elleboog. ‘Wat sta jij nou stom te grijnzen?’

‘Niks,’ zegt Valentijn snel, voordat hij weer een ram krijgt. Gelukkig heeft Driss een spanningsboog van drie seconden. Hij is Valentijn al vergeten en slentert het plein op met zijn handen in de zakken van zijn Adidas-trainingbroek.

‘Trek het je niet aan,’ zegt een meisje met lang blond haar en een rolkoffer tegen Valentijn. ‘Driss bedoelt het niet zo kwaad.’

Jessica. Ze draagt een strakgespannen shirtje met KEEP OUT! erop.

Valentijn mompelt iets onduidelijks terug. Als hij met wiskunde een som moet oplossen, weet hij precies hoe hij het zal aanpakken. Iemand uitleggen hoe een dieselmotor werkt? Een fluitje van een cent. Maar bij simpele, spontane gesprekjes lijken zijn hersenen en tong ineens vastgeroest. *Kan ik je met je bagage helpen?* oefent hij in gedachten.

Te laat. Ben van Poppel duikt op in zijn camouflagebroek. Hij legt zonder iets te vragen de rolkoffer van Jessica in de bagageruimte.

‘Bedankt,’ zegt ze.

Valentijn vlucht de bus in. De bestuurdersstoel is leeg. Hij onderdrukt de neiging om achter het stuur te kruipen en

weg te rijden – het is een automaat, dus verschrikkelijk moeilijk kan dat niet zijn. Irmak is de enige die al in de bus zit. Haar felblauwe hoofddoek doet haast pijn aan zijn ogen. Ze geeft hem een knikje en kijkt dan weer door het raam, naar het gekrioel op het plein van ouders en leerlingen met hun koffers en tassen. In tegenstelling tot de andere meiden uit 2C doet ze nooit hysterisch. Hij schuift op de stoel achter die van haar en legt zijn plastic tas naast zich neer. Er zitten spullen in voor onderweg. Nog voor hij ze tevoorschijn kan halen, komt een magere man in een lange regenjas de bus in. Waarschijnlijk is het de chauffeur, want Valentijn heeft hem nooit eerder gezien. Alles aan de man is beige. Zijn kleding, zijn gelaatskleur en zelfs zijn dunne haar. Hij draalt even en loopt vervolgens een eindje het gangpad in. ‘Mevrouw Vos is er nog niet?’

Ze zeggen wel eens dat er geen domme vragen bestaan, maar deze is toch behoorlijk stompzinnig, vindt Valentijn. Alsof hun lerares Nederlands stiekem op het bagage-rek is geklommen of zich achter een van de stoelen heeft verstopt.

‘Jawel, meneer,’ antwoordt Irmak. ‘Mevrouw Vos staat daar.’ Ze wijst naar de ingang van het schoolplein.

‘Dank je.’ De man stapt weer uit.

Valentijn haalt *Duïsternis over Sethanon* en zijn iPod uit zijn tas.

Oortjes in. Muziek aan.

Terwijl de klanken zijn hoofd binnendringen, kijkt hij naar de beige man, die met Vos staat te praten. Het is net

een stomme film. Valentijn ziet hun monden bewegen, maar hij hoort Hardwell. Vos trekt een teleurgesteld gezicht, de man knikt en verdwijnt.

The end.

Valentijn duikt in zijn boek en sluit zich af van de rest van de wereld. Terwijl hij avonturen beleeft in Krondor, stroomt de bus langzaam vol.

‘Help! Zoek dekking!’

Valentijn kijkt verstoord op.

Driss weer. Hoe verrassend.

‘Een boek!’ roept hij. ‘Help! Help!’ Hij deinst achteruit alsof hij wordt aangevallen door een giftige slang.

Inkie en Fleur schudden van het lachen. Ze hebben niet eens in de gaten hoe lachwekkend ze zelf zijn in hun bijna identieke kleren: een paars shirt en een spijkerbroek met in elke pijp een horizontale scheur op kniehoogte. Omdat Inkie nogal klein en Fleur juist erg lang is, zien ze eruit als een komisch duo.

Met een onaangedaan gezicht zet Valentijn de muziek af. Niet dat het echt nodig is, want Driss praat zo luid dat de hele bus kan meegenieten.

‘Welke sukkel neemt er nou een boek mee?’ roept hij.

Je bent zelf een sukkel, zou Valentijn willen zeggen. Kun je eigenlijk wel lezen met dat gekneusde brein van je?

Maar dan heeft Driss het boek al afgepakt en reist het door de bus.

Tot mevrouw Vos het ziet en haar hand ophoudt. ‘Jongens, jongens.’

‘Ik ben een meisje, hoor,’ zegt Fleur. Maar ze geeft het boek

toch aan Vos, terwijl ze verontschuldigende glimlachjes uitzendt naar Inkie.

‘Ga zitten, Driss.’ Mevrouw Vos wacht tot hij doet wat ze zegt en bestudeert dan het boekomslag. ‘Lijkt me spannend. Is het van jou, Valentijn?’

‘Van wie anders?’ roept Inkie en ze giert het weer uit terwijl ze haar zwarte haarlok met een bestudeerd gebaartje opzijduwt. Hij valt meteen weer voor haar ogen.

Vos geeft Valentijn zijn boek terug. Hij klemt het zolang tussen het opklaptafeltje en de stoel voor hem. Hopelijk laten ze hem wel met rust als hij een spelletje op zijn telefoon doet.

Meneer Van Piere komt hijgend de bus in. ‘Het spijt me dat ik zo laat ben,’ zegt hij. ‘Mijn vrouw... Ik moest haar nog even...’

‘Nog even...’ Tygo gaat staan en beweegt zijn bekken veelbetekenend naar voren en naar achteren.

‘Gatver!’ roept Fleur. ‘Weet je wel hoe oud hij is?’

Meneer Van Piere is zo blind als een mol, maar aan de ogen van mevrouw Vos mankeert niks.

‘Wat moet dit voorstellen?’ vraagt ze koeltjes.

‘Gewoon een vreugdedansje, mevrouw.’ Tygo grijnst.

‘Omdat we deze week niet hoeven te werken.’

Vos legt haar handen op haar dikke buik. Valentijn vermoedt dat er een tweeling in zit, want anders is ze zwanger van een reus.

‘Dat had je gedacht,’ zegt ze tegen Tygo. ‘Het heet niet voor niets wérkweek. De eerste corveebeurt is voor jou.’

Irmak applaudisseert. ‘Eén-nul voor mevrouw Vos.’

Vos juicht zonder geluid en draait zich om naar meneer Van Piere. Tygo steekt zijn tong uit naar haar rug.

‘Moet je maar niet zo raar doen,’ vindt Irmak.

‘Dat oude mensen het doen, is helemaal niet zo raar,’ zegt Jessica. ‘Mijn opa en oma zijn bijvoorbeeld nog steeds stapelgek op elkaar en...’

‘Niet zeggen! Niet zeggen!’ Fleur schudt wild met haar handen en slaat ze dan voor haar ogen. ‘Nee! Het is al te laat. Nu zie ik het de hele tijd voor me.’

Valentijn vraagt zich af waarom sommige meiden zo overdreven moeten reageren. Angelina Jolie gedraagt zich zelfs niet zo aanstellerig als ze actéért.

‘Is iedereen er?’ vraagt Vos.

‘Nee, mevrouw!’ roept Jessica. ‘Mila is er nog niet.’

‘Mila gaat helaas niet mee,’ zegt Vos. ‘Ze is vannacht plotseling ziek geworden.’

‘Ik tel de leerlingen wel even.’ Meneer Van Piere zet zijn tas neer. Het is dezelfde leren boekentas die hij elke dag meeneemt naar de scheikundeles. Dan zit er altijd een broodtrommel in. Met twee postelastieken eromheen, in de vorm van een kruis. En onder dat kruis zit een appeltje geklemd. Hij eet het stevast op in de klas, na de eindzoemer van het derde uur.

‘Uw fruithapje?’ heeft iemand een keer gevraagd.

Meneer Van Piere kon er niet om lachen. Hij heeft nog minder humor dan een dode boom.

‘Halootjes allemaal!’ Een enorme kerel met een baard komt binnen en blijft op de bovenste trede staan. Rode bretels houden zijn linnen broek omhoog, en zijn buik

barst bijna uit de knopen van zijn geruite hemd. ‘Ik ben Jan, jullie chauffeur. Is iedereen aan boord?’

‘Vierentwintig leerlingen,’ zegt meneer Van Piere.

Mevrouw Vos knikt. ‘Dan zijn we compleet.’

‘Okidoki.’ De chauffeur gaat weer naar buiten. Door het raam ziet Valentijn hoe hij de bagageruimtes sluit. Dan klimt Jan weer in de bus en neemt plaats achter het stuur.

‘Welkom, jongeluitjes,’ zegt hij door de microfoon. ‘We gaan er in de Ardennen een geweldige tijd van maken!’

De deuren sluiten met een sis. Er gaat gejuich en gejoel door de bus.

Jessica zwaait door het raam. ‘Dag, mam!’

Valentijn heeft vanmorgen al afscheid van zijn moeder genomen. Ze werkt bij de politie en moest al vroeg beginnen.

De chauffeur claxonneert en rijdt de straat uit. Valentijn doet zijn oortjes weer in en zet de muziek extra hard aan.

Zo, en nu ongestoord lezen. Hij wil zijn telefoon opbergen en...

Wacht. Er komt een berichtje binnen. Hij drukt op het icoontje.

SPEEL MIJN DVD AF!

HET IS DIE MET HET GELE HOESJE

DOE HET BINNEN VIJF MINUTEN

ANDERS BREEKT DE HEL LOS

Wat een vreemde tekst. Valentijn weet niet of hij moet schrikken of lachen. Het nummer van de afzender doet geen belletje rinkelen, en een profielfoto ontbreekt.

WTF, schrijft hij terug.

Het antwoord komt meteen: DIT IS GEEN GRAP!

Valentijn kijkt naar Driss, die ook met zijn toestel bezig is.

Hij weet het ineens zeker. Driss heeft hem dat berichtje gestuurd! Hij hoopt natuurlijk dat Valentijn het serieus neemt en echt naar die dvd zal gaan zoeken. En als hij hem dan vindt en afspeelt...

De beelden en geluiden tuimelen door zijn hoofd: scheldwoorden en hoongelach, de hondendrol in zijn kluisje met het vlaggetje erop toen hij jarig was... Driss heeft het natuurlijk allemaal stiekem gefilmd met zijn telefoon en op die dvd gezet. De hel zal voor Valentijn juist losbarsten als hij de opdracht wél uitvoert. Heel 2C zal zich kapot lachen, de hele werkweek lang.

Pech voor Driss. Daar trapt hij mooi niet in.

Valentijn laat de telefoon in zijn zak glijden en pakt zijn boek.